

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

7 юли 1992 година*

„Право на установяване – Титуляри – Двойно гражданство”

По дело С-369/90

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО от Tribunal Superior de Justicia de Cantabria, (Испания) в производството, висящо пред този съд между

Mario Vicente Micheletti и други

и

Delegación del Gobierno en Cantabria

относно тълкуването на член 3, буква в), членове 7, 52, 53 и 56 от Договора за ЕИО и Директива 73/148/ЕИО на Съвета от 21 май 1973 г. относно премахването на ограниченията за движение и пребиваване на гражданите на държавите-членки в рамките на Общността по отношение на установяването и предоставянето на услуги (ОВ L 172, стр. 14) и на съответните разпоредби на вторичното законодателство относно свободното движение и свободата на установяване на хората,

СЪДЪТ,

в състав: г-н О. Due, председател, г-н F. A. Schockweiler, г-н F. Grévisse и г-н P. J. G. Картеун (председатели на състав), г-н G. F. Mancini, г-н С. N. Kakouris, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н G. C. Rodríguez Iglesias, г-н M. Díez de Velasco, г-н M. Zuleeg и г-н J. L. Murray, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Tesaurο,

секретар: г-н Н. А. Rühl, главен администратор,

като взе предвид писмените становища, представени:

– за г-н Mario Vicente Micheletti, от г-жа María del Carmen Simón-Altuna Moreno, Procuradora de los Tribunales, и от адв. Miguel Trueba Arguiñarena, от адвокатската колегия на Кантабрия,

– за испанското правителство, от г-н Carlos Bastarreche Saguees, генерален директор по правна и институционална координация с Общността, и г-н Antonio Hierro Hernández-Mora, Abogado del Estado, член на държавната правна служба по въпросите пред Съда на Европейските общности, в качеството на представители,

---

*Език на производството: испански.

– за италианското правителство, от г-н проф. Luigi Ferrarri Bravo, началник на службата за правни въпроси към Министерството на външните работи, в качеството на представител, подпомаган от г-н Giorgio Ferri, Avvocato dello Stato,

– за Комисията на Европейските общности, от г-н Étienne Lasnet, правен съветник, и г-н Daniel Calleja, от нейната правна служба, в качеството на представители,

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на ищеца по главното производство, на испанското правителство, за което се явява г-жа Gloria Calvo Díaz, в качеството на представител, и на Комисията, на съдебното заседание от 3 декември 1991 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено на съдебното заседание от 30 януари 1992 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 1 декември 1990 г., получено в Съда на 14 декември 1990 г., Tribunal Superior de Justicia de Cantabria (Висш съд на Кантабрия) (Испания), поставя по силата на член 177 от Договора за ЕИО преюдициален въпрос относно тълкуването на член 3, буква в), членове 7, 52, 53 и 56 от Договора за ЕИО и Директива 73/148/ЕИО на Съвета от 21 май 1973 г. относно премахването на ограниченията за движение и пребиваване на гражданите на държавите-членки в рамките на Общността по отношение на установяването и предоставянето на услуги (ОВ L 172, стр. 14).

2. Упоменатият въпрос възниква в рамките на спор между г-н Mario Vicente Micheletti и Delegación del Gobierno en Cantabria (Регионалната служба на Министерството на вътрешните работи в Кантабрия). Г-н Micheletti има двойно аржентинско и италианско гражданство, като е придобил второто по силата на член 1 от Закон № 555 от 13 юни 1912 г. (Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana от 30 юни 1912 г.), изменен от член 5 на Закон № 123 от 21 април 1983 г. (Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana от 26 април 1983 г.), който предвижда, че детето на италианска майка или италиански баща е италиански гражданин.

3. Определението за препращане показва, че на 13 януари 1989 г. испанското Министерство на образованието и науката официално признава университетската степен на г-н Micheletti по стоматология съгласно споразумение за културно сътрудничество между Испания и Аржентина. На 3 март 1989 г. г-н Micheletti кандидатства пред испанските органи за предоставяне на карта за временно пребиваване в Общността, като представя за тази цел валиден италиански паспорт, издаден от италианското консулство в Rosario (Аржентина). На 23 март 1989 г. испанската администрация издава поисканата карта, валидна за срок от шест месеца.

4. Преди изтичането на упоменатия срок г-н Micheletti кандидатства пред испанската администрация за карта за постоянно пребиваване като гражданин на Общността, за да се установи като стоматолог в Испания. Това заявление и последващото административно обжалване са отхвърлени, при което той завежда производство пред преpraщаният съд за отмяната на решението на администрацията, за признаване на неговото право да придобие карта за пребиваване като гражданин на Общността, която да помогне неговото практикуване като стоматолог, и за издаването на карти за пребиваване за членовете на неговото семейство.

5. Отрицателното решение на испанската администрация се основава на член 9 от испанския граждански кодекс, съгласно който в случаите на двойно гражданство, когато нито едно не е испанско, има предимство гражданството, което съответства на обичайното пребиваване на заинтересованото лице преди неговото пристигане в Испания, като за ищеца по главното производство това е аржентинското гражданство.

6. Като приема, че разрешаването на спора изисква тълкуване на правото на Общността, преpraщаният съд решава да спре производството и да постави на Съда следния въпрос:

„Могат ли член 3, буква в), членове 7, 52, 53 и 56 от Договора за ЕИО, и Директива 73/148 и съответните разпоредби на вторичното законодателство относно свободното движение на хора и свободата на установяване да се тълкуват в смисъл, че са съвместими и позволяват прилагането на вътрешното законодателство, което не признава „произтичащите от правото на Общността” права, присъщи на статута на лице като гражданин на друга държава-членка на ЕИО, просто защото това лице едновременно притежава гражданството на трета страна и тази страна е била неговото обичайно пребиваване, неговото последно пребиваване или неговото действително пребиваване?”

7. За по-широко изложение на фактите на спора по главното производство, на хода на производството и на представените пред Съда писмени становища се прави препратка към доклада от съдебното заседание. По-нататък тези елементи от преписката се упоменават единствено в необходимата степен по преценка на Съда.

8. С въпроса преpraщаният съд иска по същество да узнае дали разпоредбите на правото на Общността относно свободата на установяване не допускат държава-членка да отказва упоменатата свобода на гражданин на друга държава-членка, който едновременно притежава гражданство на трета страна, като се основава на законодателството на приемащата държава-членка, което го счита за гражданин на трета страна.

9. За да се отговори на този въпрос, трябва да се има предвид, че член 52 от Договора предоставя свобода на установяване на хора, които са „граждани на някоя държава-членка”.

10. Съгласно международното право, всяка държава-членка, като има предвид правото на Общността, трябва да предвиди условията за придобиване и загубване на гражданство. В замяна на това, не е допустимо законодателството на държава-членка да ограничава последиците от предоставянето на гражданство на друга държава-членка като изисква допълнителни условия за признаване на упоменатото гражданство с оглед на упражняването на основните свободи, предвидени в Договора.

11. Следователно, не може да бъде прието тълкуване на член 52 от Договора, според което, когато гражданин на държава-членка е и гражданин на трета държава, другите държави-членки могат да подчиняват признаването на неговия статут на гражданин на Общността на изисквания като обичайното пребиваване на заинтересованото лице на територията на първата държава-членка.

12. Този извод става още по-очевиден ако се има предвид, че допускането на подобна възможност предполага, че приложно поле спрямо лицата на правилата на Общността относно свободата на установяване може да варира в отделните държави-членки.

13. В съответствие с това тълкуване, упоменатата Директива 73/148 постановява, че държавите-членки следва да приемат на своя територия указаните в член 1 лица само срещу представяне на валидни лична карта или паспорт (член 3) и да издават карта или разрешение за пребиваване на тези лица, както и на упоменатите в член 4, без друго специално изискване, освен представянето на документа, с който са влезли на тяхна територия (член 6).

14. Така, след като веднъж заинтересованите лица са представили някой от упоменатите в Директива 73/148 документи, за да докажат своя статут на граждани на някоя държава-членка, другите държави-членки нямат право да отричат този статут поради това, че заинтересованите лица могат да имат и гражданство на трета страна, което, съгласно законодателството на приемащата държавата-членка, има предимство над гражданството на държавата-членка.

15. Следователно, отговорът на преюдициалния въпрос трябва да бъде, че разпоредбите на правото на Общността относно свободата на установяване не допускат държава-членка да отказва упоменатата свобода на гражданин на друга държава-членка, който притежава едновременно гражданство на трета държава, на основание, че законодателството на приемащата държавата-членка го счита за гражданин на трета държава.

По съдебните разноски

16. Разходите, направени от испанското правителство и от италианското правителство, както и от Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпроса, поставен пред него от Tribunal Superior de Justicia de Cantabria с Определение от 1 декември 1990 г., реши:

Разпоредбите на правото на Общността относно свободата на установяване не допускат държава-членка да отказва упоменатата свобода на гражданин на друга държава-членка, който притежава едновременно гражданство на трета държава, на основание, че законодателството на приемащата държавата-членка го счита за гражданин на трета държава.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 юли 1992 година.

Подписи